Morgonpendlarens vardag, del 2: Trampvelocipeden - det ultimata fordonet?

AV JOHNNY-STEFAN LÖNNROTH · 20 OKTOBER 2006

▲ Sekundärvelocipeden lastad med dagens proviantinköp. FOTO: JS

I del 1 i denna artikelserie, som du förhoppningsvis har läst och programmerat in i färskt minne på hårdskivan mellan öronen på dig, granskade vi bussen som ett alternativ för gemene jäktade morgonpendlare. Konklusionen blev att alternativet i fråga bör undvikas till varje pris.

Artikeln fick emellertid ett lyckligt slut i och med att undertecknad blev landsförvisad till England. I denna artikel granskar vi ett annat av morgonpendlarens alternativ, trampvelocipeden. I samband med flytten till anglosaxarnas kufiska holme gjorde jag nämligen helt sonika en kovändning och sadlade om till trampvelociped, vilket samtidigt innebar slutet på min dagliga kamp mot bussarnas kvantiserade avgångstider.

Mycket snabbt blev jag övertygad om trampvelocipedens många fördelar: inte bara det kontinuerliga spektret av möjliga avgångstider utan också bland annat förmågan att enkelt transportera stora kvantiteter av olika förnödenheter. Som lekamlig föda till exempel, ty människan lever som känt inte på andlig föda allena. Jag insåg genast att det dagliga brödet enklast kan fraktas hem från det lokala matvaruhuset i plastkassar hängande från velocipedstyrstången. Se bifogade bildbevis. Plastkassar finns det för övrigt gott om på den här holmen, ty anglosaxarna är definitivt ett av världens mest plastkassfrälsta folk.

Blev livet alltså en dans på rosor efter övergången till trampvelociped? Nej, så kan man inte säga, ty velocipeder har tyvärr en tendens att falera i de mest olämpliga av lägen. En tämligen påtaglig tendens dessutom. Under närmare fem år i exil har nu närmare etthundra punkteringar bokförts utöver ett otal kedjebrott, utslitna ytterdäck, förvridna hjul, lösa ekrar, uttjänta kullager, brustna växelvajrar, trasiga bromsar, kollapsade pakethållare, fastrostade skruvar och Gud vet vad. Listan kunde göras hur lång som helst och frustrationen har stundom varit stor. I takt med det stigande antalet velocipedala problem har velocipedparken under årens lopp utökats med nyförvärv, då det inte längre har varit mödan värt att försöka hålla de existerande velocipederna i liv med konstgjord andning.

I stället för att bjuda på en uttömmande jeremiad om de velocipedala problemen och frustrationen åsamkad av desamma tänkte jag denna gång av ren lathet citera ett av mina e-postbrev till hemmafronten, daterat söndagen den 13 mars nådens år 2005 efter vår frälsare Kristi födelse, vilket ger en bra bild av graden av frustration. Läs och begrunda:

"Hej!

Detta var nu igen en av de dagar som blev totalt misslyckade på grund av ideligen återkommande problem med primärvelocipeden. De senaste tidernas missöden med primärvelocipeden har varit synnerligen frustrerande:

För två veckor sedan skaffade jag en så kallad 'punkteringssäker' innerslang och lade in den i bakdäcket. Detta eftersom jag var ytterst frustrerad över en mängd punkteringar, vilka hade återkommit med högst en veckas mellanrum under en längre tid.

För en vecka sedan lossnade bakhjulet från sina fästen, när jag cyklade mot Oxford. Hjulet vreds snett, så att det skavde mot ramen. Jag kunde fortsätta först när jag hade lösgjort hjulet och spänt fast det igen. Missödet inträffade antagligen som en följd av en rad tidigare missöden med bakhjulet. Detta haveri deformerade emellertid hjulet till den grad att jag fick koppla bort bakbromsen för att alls kunna fortsätta. Efter någon kilometer började luften läcka ut ur det 'punkteringssäkra' däcket. Hela velocipeden skakade och vibrerade på grund av det asymmetriska bakhjulet. Jag lyckades trots allt hålla det usla åket i liv genom att pumpa upp bakdäcket.

När jag igår kväll strax efter midnatt cyklade hem från jobbet blev det sedan punktering igen. Jag fick leda velocipeden hem i nattens mörker. Det tomma bakdäcket var emellertid så elastiskt på grund av upprepade reparationer att det ideligen hoppade av fälgen, varvid innerslangen började komma ut ur det. Så klart trasslade sig innerslangen in mellan kedjan och bakkugghjulet. Innan jag märkte någonting, hade innerslangen rullat upp sig till ett enormt nystan i området runt bakkugghjulet. Först när bakhjulet helt låste sig på grund av denna knut, upptäckte jag haveriet. Det tog en god stund att lösa upp den knuten mitt i natten.

Idag lappade jag sedan den skadade 'punkteringssäkra' innerslangen med inte mindre än fem lappar. Jag upptäckte att ett antal ekrar var lösa i bakhjulet. Dessa lösa ekrar hade antagligen stuckit hål på innerslangen och därmed gett upphov till de många punkteringarna. Jag spände samtliga lösa ekrar. Fem totalt värdelösa ekrar föll helt bort. När jag sedan till slut spände fast det reparerade bakhjulet kunde jag bara konstatera att det var illa deformerat. Tydligen hade jag spänt ekrarna asymmetriskt och för hårt. Jag gjorde ett fåfängt försök att räta ut hjulet igen genom att justera ekrarna, men förgäves. Det enda sättet att få det deformerade hjulet att rulla utan att skava mot ramen var att vinkla det snett mot färdriktningen. Vid det här laget började jag inse att primärvelocipeden nog börjar vara mycket nära slutet av sin livscykel.

Jag cyklade i alla fall till det lokala matvaruhuset med det vinda hjulet. Färden var ojämn, men det gick åtminstone framåt. Glädjen var dock inte långvarig, eftersom luften strax igen läckte ut ur däcket. Naturligtvis hoppade ytterdäcket också av fälgen. Innan jag visste ordet av, hade innerslangen igen rullat upp sig som ett nystan runt bakkugghjulet. Denna gång öppnade sig inte knuten med mindre än att jag fick slita hela innerslangen i stycken. Så hem kom jag alltså hem med ett förvridet bakhjul och bitarna av den sönderslitna 'punkteringssäkra' innerslangen.

I morgon ämnar jag försöka köpa en ny velociped, kanske en hybridvelociped med något kraftigare bakdäck.

Hälsningar,
JS"

Här må noteras att den i korrespondensen nämnda primärvelocipeden sedermera har degraderats till kvartärvelociped. Hur står det då för övrigt till med velocipedparken, som i dagens läge omfattar fyra velocipeder?

Primärvelocipeden lever och mår bra. Den genomsnittliga punkteringsfrekvensen har nu fåtts ner till rätt så hyfsade en per tre veckor eller 550 nanohertz, som den lilla fysikern inom mig skulle vilja uttrycka saken. Sekundärvelocipeden är för sin del i behov av en rejäl dos konstgjord andning och allra helst ett nytt bakhjul, en ny innerslang, ett nytt bakdäck och en ny frambroms. Tertiärvelocipeden står för tillfället med ena hjulet i graven, men går antagligen ännu att återuppliva med konstgjord andning och installation av fungerande bromsar. Av kvartärvelocipeden finns fortfarande vissa jordiska kvarlevor kvar, men dess själ har nog vid det här laget gått hädan till trampvelocipedernas himmel, om något sådant ställe nu existerar.

Om man vill se på saken ur en krasst ekonomisk synvinkel, kan man förstås konstatera att den monetära skadan av de ständiga velocipedhaverierna har varit betydande. Men dessa förluster är ju tack och lov ändå tämligen världsliga och väger dessutom ganska lätt i jämförelse med den ständigt överhängande frustrationen förknippad med den velcipedala misären. Om man vill leta fram ytterligare positiva aspekter i det hela, kan man ju också

konstatera att velocipedhaverierna måste ha varit en veritabel guldgruva för det lokala näringslivet, som genom åren har välsignats med otaliga innerslangs- och andra reservdelsaffärer. Den enes död är den andres bröd, så sägs det ju.

Sammanfattningsvis kan man konstatera att trampvelocipeder inte lämpar sig som fortskaffningsmedel för den stressade morgonpendlarens arbetsresor och antagligen inte för några andra resor heller. Med tanke på frustrationen förknippad med att hålla bångstyriga trampvelocipeder kördugliga blir rekommendationen därför helt klart: åk inte velociped till skolan eller till jobbet, såvida du inte har planerat in en framtid som klient på någon vårdanstalt för utbrända velocipedägare eller någonting liknande. Om du helt vill undvika stunder av mental obalans, gör du klokast i att inte alls befatta dig med trampvelocipeder. ▪